

er der en Gang sagt, at der er noget, som i Positiv hedder Usandhed, i Komparativ hedder det Løgn, i Superlativ: Statistik, og i Oversuperlativ: indleveret Overslagskalkule.

Om de Angreb, der har været rettede mod mig personlig, vil jeg gerne sige, at hvad de Varer angaar, jeg personlig har været med til at regulere: Olie, Øl, Margarine, Støvler, Brød og Mel, har jeg stillet mig saaledes, at jeg paa Ære og Samvittighed ved, at de Mennesker, der har gennemgaaet denne Proces hos mig, ikke er blevet magrere derved. Jeg vil spørge min Kollega for København, der repræsenterer Bagerne — jeg tror, Bagerne var de første, jeg skulde forsøge mig paa —, om han, da jeg var færdig med vor Forhandling, følte, at jeg havde Villie til at forurette dem. Selvfølgelig er det min Pligt som Embedsmand at gaa imod de Mænd, jeg sidder der jo ikke for at være deres Talsmand, men jeg forsikrer ærede Medlemmer, at jeg har gjort Forsøg paa ikke blot at være billig, men jeg er i Virkeligheden paa mange Punkter af Frygt for at være ubillig maaske gaaet altfor vidt. I øvrigt er en Bedømmelse meget vanskelig. F. Eks. modtog vi en Kalkule, ifølge hvilken vedkommende Selskab skulde tjene 300 000 Kr. om Aaret, men da vi fik Regnskabet, havde det tjent 1 Mill. Kr.; det er altsaa en Fejl til den anden Side. Jeg tror ikke, der har været virkelig Basis for Angreb af den Art, som er blevet rettet imod os. Lad gaa, at vor Regulering, som sagt, har været vaklende og ofte ikke god nok og ikke gennemtænkt nok, det indrømmer jeg; men jeg tror ikke, at Industriraadet eller Grosserer-Societetet, der selv regulerer, har gjort det bedre. Desuden er det nemmere at regulere, naar der kun er Tale om en enkelt Artikel; det er ret svært, naar mange forskellige Artikler fremstilles i samme Proces.

Industriraadet siger nu: I kan jo fremstille en Maksimalvare. De Forsøg, der er gjorte herpaa, viser imidlertid, at man ikke kan gaa den Vej. Jeg vil minde om den Støvle, som jeg næsten havde Lyst til at opkalde efter vor højtærede Statsminister, den berømte Maksimalstøvle (*Statsministeren* [Zahle]: Den var ikke saa gal). Den højtærede Minister har Ret, den var ikke saa gal, men den havde een Fejl: den var ikke. Der fremkom en Mængde Interviews om den, der blev knevret ganske enormt om den. Alle Skotøjsfolk lod sig interviewe. Garveridirektørerne lod sig

interviewe, og jeg tror oven i Købet, at i det udmærkede Stemmekor til Støvlens Pris fandtes ogsaa vor højtærede Statsminister (*Statsministeren* [Zahle]: Jeg har ogsaa et Par). Jeg ogsaa, men der var den Fejl ved Støvlen, at der i Løbet af 2 Aar kun blev lavet 60 000 Par, medens Landets Forbrug af Støvler i dette Tidsrum er 5 Millioner Par. Da alt er relativt, har jeg Lov til at sige, at 60 000, hvor man skal bruge 5 Millioner, er en Sum, der er næst til Nul. Vi har forsøgt at forhandle med Fabrikkerne om at give dem en Bruttoavance, som var langt mere rimelig end Nettoavancen, for i denne sidste indgaar alle de Udgifter, som Fabrikkerne kan foregne nogenlunde, som de har Lyst, nemlig Handelsspeser og Drift: de kan tage en dyrere Bogholder, de kan give højere Provisioner og Direktørgage o. s. v. Den første Vej var vi blevet enige om at gaa med de smaa Fabrikker, men da de store erklærede Nej, saa kom Planerne frem om Nettoavancen. Nu vil jeg gerne sige i Sandhedens Interesse, at de Herrer havde accepteret Nettoavancen, forudsat, at vi vilde give dem deres Forrentning af Aktiekapitalen, deres Henlæggelser og deres Direktørgager, saa var der ikke det ringeste i Vejen.

Mellem de Angreb, der har været rettede mod Prisreguleringen — tilgiv, at jeg forsvarer mig —, var der det, at vi ikke drog Gælden fra. Men Maalet er netop, naar man opstiller en Kalkule, at den er ganske ens for alle, at Prisberegningen kan gælde for alle, for den individuelle Forretningsmand saavel som for et Aktieselskab, for den Mand, der ejer hele sin Driftskapital, som for ham, der skylder alting væk. Ellers blev han, der skylder alting væk, altfor godt stillet. Derfor er man gaaet ud fra — hvad jeg nogenlunde ved —, hvilken Sum der var nødvendig, hvor mange Penge en Forretning skulde have for at producere saa og saa mange Par Støvler, forudsat at den ejede hele sin Driftskapital selv og ikke skulde laane.

En anden Ting, man har været vred over, er, at Skatterne ikke er blevet regnet til Udgift. Ja, men det er jo Indkomstskatter, der er Tale om, og der er dog ingen, der vil regne min Indkomstskat til Udgift. Hvis jeg kommer til den højtærede Finansminister og siger: Jeg maa som Universitetslærer have dobbelt Løn, fordi De tager saa megen Skat af mig, vil han svare: Det var dog en mærkelig Tale. Og selvfølgelig er Indkomstskatten for et Aktieselskab en Skat paa Indkomsten og ikke en Udgift;